

шила клонетѣ ми, а ето азъ пакъ съмъ живъ. Идва врѣме, когато по цѣли дни не виждамъ слънчице; дъждъ заплушава като изъ вѣдро. Засноваватъ черни облаци по небето; загърмяватъ гърмотевици, засвѣткватъ свѣткавици, забучаватъ бури. Настава есень, — дъждоветѣ ваятъ непрѣкъснато, настѣпватъ дълги и тъмни нощи, слънцето стои скрито по цѣли недѣли. А послѣ още по-лошо . . .

— Какво ще става послѣ? — изплашено запитва синчецѣтъ.

— Послѣ ще се затворятъ твоитѣ сини очички, ще повѣхнешъ, ще изсъхнешъ и студениятъ снѣгъ ще те завие, — каза джбѣтъ. — И ще прѣкарашъ ти подъ снѣга като въ гробъ . . . Послѣ ще настане нова пролѣтъ, ще се роди отъ тебе други сѣщо такъвъ синчецъ съ весели сини очички . . . Само че всичкото това не ще бѣде наскоро. Сѣ ще има още много топлина и свѣтлина да получишъ. Но помни, че цѣлъ вѣкъ нѣма да прѣкарашъ на слънчице.

Тѣжно навелъ синчецѣтъ главичка и едва прогледналъ насълзено:

— Като е така, защо се разцѣвнахъ? По-добрѣ и да се не раждахъ на този свѣтъ.

— Не тѣжи миличко, — продължилъ джбѣтъ — на този свѣтъ всичко живѣе, да бѣде полезно и доволно. Ето ти си цѣвналъ между златнитѣ класове. Погледни какъ те сѣ щастливи и на сѣнка, и на слънце! Но ще дойде врѣме, остриятъ срѣпъ ще ги покоси и зърната имъ ще хранятъ хората; отъ тѣхъ ще поникне напролѣтъ ново жито. Класоветѣ сѣ спокойни и щастливи, защото виждатъ, че принасятъ полза. Ето и трѣвата на ливадитѣ се поваля подъ острата коса, но и тя ще стане миризливо сѣно за добитѣка.

— Но азъ кому съмъ потрѣбенъ? замислено попиталъ синчецѣтъ.

— Ти мъничко, съ синята скромна красота ще радвашъ хората: ще погледнатъ тѣ на твоитѣ весели очички и ще имъ стане приятно, весело . . .